

Jobbágyi Gábor: A vakmer? nyuszi története

2012 január 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Alaptörténet: A vakmer? nyuszi harcra készül az oroszlan ellen. Leül az oroszlanbarlang elé, s harci dalokat énekelve a körmét élesíteti. Tátott szájjal, bömbölvé ront ki erre az oroszlan.

– Mit csinálsz itt te nyuszi?! – kérdezi.

– Á, semmit, semmit – feleli a nyuszi megszeppenve –, csak manik?rözöm.

Ott leszek 2012. január 21-én a „békemenetben” a H?sök terén. Ez azonban nem akadályozhat meg néhány „épít? kritikai” észrevétel megtételében, annak ellenére, hogy az utóbbi másfél évben nem írtam napi politikai eseményekr?!. Ennek oka, hogy egyrészt nem kívántam a kormánypárti lelkenedez?k táborát szaporítani, másrészt tudom, hogy a kormánypártok nagyon utálják és nehezen viselik a „holdudvarukból” érkez? kritikát. Amit persze a balliberális sajtóban nagyon szívesen vennének, ott viszont kizárt, hogy publikáljak.

Korea árnya kísért

Most viszont változott a helyzet. Hazánkra, a parlamenti többségre, a kormányra az elmúlt hónapokban olyan nemzetközi és hazai ellenzéki öszt?z zúdult, amely méreteit tekintve az 1956. november 4-i szovjet támadáshoz hasonlítható. Bár a módszerek sokat finomodtak, nincs húszezer halott, szétl?tt f?város, húszezer letartóztatás és kétszázezer menekült – bár úgy hiszem, a szocialista párt néhány tagjától nem lenne idegen NATO-tankok segítségével elfoglalni a Parlamentet, már csak az '56-os emlékek alapján sem.

Szerintem azonban az öszt?z részben jogos. Nem kívánok több helyes gazdaságpolitikai döntés mellett a tévedésekkel is foglalkozni, úgyszintén a finoman „kommunikációs hibáknak” mondott kijelentésekkel sem. Úgy vélem, ezek durva stílusbeli hibák, amelyek elkövetésében f?leg Matolcsy György miniszter „jeleskedett”. Kijelentései a bulvársajtóban elfogadhatók, nemzetközi szervezetekkel kapcsolatban azonban nem.

A figyelmet most els?sorban a jogalkotási hibákra szeretném felhívni.

Mindenekel?tt nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy tagjai vagyunk több nemzetközi szervezetrendszernek (NATO, Európai Unió, IMF, stb.), amelyekben tagságunkat a magyar lakosság dönt? többsége helyeselte – legalábbis a belépéskor. Egy-egy szervezetrendszernek vannak érdekei, amelyek védelmében fellép a renitens tagokkal szemben. Ett?l lesz szervezet. Gondolom, senki nem ellenezné, ha egy küls? támadás esetén a NATO megvédené hazánkat, ahogy az eddig kapott uniós támogatásokat sem akarta senki visszautasítani. Így egy

nemzetközi szervezethez tartozás nemcsak jogokkal, elnyökkel, hanem kötelezettségekkel is jár. Nem vagyunk sem Kína, de még Svájc sem, bár ?k sem tudják kivonni magukat teljesen a világban zajló gazdasági és politikai folyamatok alól. Ha a Jobbik kívánságai szerint a teljes függetlenedés útján járnánk, nemsokára Észak-Koreára hasonlítanánk, azzal a különbséggel, hogy nincs atombombánk, így a területi integritásunk sem lenne hosszú élet?.

Szépattant a buborék

Amir?l eddig volt szó, persze nem jelenti azt, hogy a balliberális kormányok által követett, elvek nélküli teljes behódolás ösvényére kellene lépni. Az érdekérvényesítés – ésszer? határok között – nemcsak elfogadott, hanem reális követelmény.

A kétharmados többség sokak számára örvendetes volt, ez azonban nem jelenti azt, hogy az ellenzék gombnyomogató, elhanyagolható kisebbségnek szabad tekinteni. Amikor a Fidesz–KDNP ellenzékben volt, roppantul zokon vette, hogy a balliberális parlamenti többség minden javaslatát leszavazza. Most ugyanez történik, fordított felállásban. Kívül?l nézve nehezen érthet?, hogy ha egy parlament demokratikusan m?ködik, miért nem lehet a f? irányvonalak megtartása mellett az ellenzék néhány javaslatát figyelembe venni. Hisz ott is vannak hozzáért? szakemberek, van szakmai háttér. Ne csodálkozzanak ezután a jobboldali kormánypártok, ha a balliberális ellenzék kivonul a parlamenti ülésteremb?l, s az utcán politizál – amit egyébként a Fidesz–KDNP is megtett korábban.

Mindez – akár jobb-, akár baloldali pártok teszik – méltatlan egy parlamenti demokráciához, s a megvalósítani óhajtott jogállamhoz, amit?l még tényleg elég messze vagyunk.

Vegyük néhány konkrét példát!

A devizahitelek kérdésében nehezen vitatható tény, hogy egy magánjogi szerz?désr?l van szó, ahol jogilag önálló felek szabadon kötöttek szerz?dést. Az utóbbi két évben kialakult helyzetért vitathatatlanul súlyos felel?sség terheli a balliberális kormányokat, a bankokat, de jelentsük ki: a hitelfeltev?ket is. Nem vitatható, hogy a jelenlegi átfogó pénzügyi válság egyik f? oka, hogy a korábbi, megtakarításokon alapuló beruházások helyett egy hiteleken alapuló beruházási rendszer alakult ki. Ez el?re hozott fogyasztást jelent, amelyben, ha nem tud törleszteni a hitelfeltev?, széppattant a buborék, cs?dbe mennek a bankok, az országok és a polgárai. Ekkor minden szerepl? már a saját érdekeit nézi. Így a kiindulópont helyes a magyar kormány részér?l, amikor meg akar menteni több százezer cs?dbe jutott családot. Az viszont teljesen érthet? a bankok részér?l, hogy vadul tiltakoztak az ellen, hogy hatalmi szóval avatkozzon be bárki a magánjogi szerz?désekbe, mert így ?ket éri több száz milliárdos kár. Véleményem szerint a bankszövetség végül is „úri módon” kötött kompromisszumot, a bankok lenyelték veszteségeik jelent?s részét. Nem akarok rémképeket festeni, de választhatták volna az országból való kivonulást, s?t a pénzügyi bojkottot is az iráni példára hivatkozva, azzal a különbséggel, hogy nekünk nincs olajunk, sem Hormuzi-szorosunk, így egy év múlva Észak-Koreával lettünk volna egy sorban.

De beszélünk kell egy másik, enyhén szólva illetlen és nagyon durva dologról. Történetesen arról, hogy egyáltalán nem elegáns az Alkotmánybíróság által megsemmisített jogszabályokat azonnal behelyezni az alkotmányba, amelyhez nem nyúlhat az Alkotmánybíróság. Ezzel azonos érték?, ha kiszivárogo, hogy a testület megsemmisít egy törvényt, ezért el?z? nap hatályon kívül helyezik, hogy ne érje presztízsveszteség a kormányt. A helyzet abszurditását fokozza, hogy err?l meg az Alkotmánybíróság szerzett tudomást, s egy nappal ? is el?re hozta döntését. Ez a „versenyfutás” lenne a demokratikus jogállam lényege?! Nem, ez az Alkotmánybíróság lebecsülése, és formai létezésre való kényszerítése.

Kurucok és labancok

De szólhatnánk még a Munka törvénykönyvének els? tervezetér?l is, amelynek nyilvánosságra kerülésekor mindenkinek megfagyott az ereiben a vér. Hajdanán, még az Antall-kormány idején is az volt a szokás, hogy egy jogszabálytervezet a nyilvánosságra kerülése el?tt tárcaközi egyeztetésen ment át, így a tévedéseket és vadhajtásokat legalább részben kisz?rhették, illetve lenyesegethették. Ebbe a körbe tartoznak a kormánypárti képvisel?k által az utolsó pillanatban el?terjesztett módosító indítványok is, amelyeket nemcsak az ellenzéki, hanem a kormánypárti képvisel?k jelent?s része sem ismer(t). Igaz, ennek is kialakult hagyománya van már; a Gyurcsány-kormány alatt – bizonyítandó szervilizmusát – a kabinet angolul terjesztette be az Európai Unió négyszáz oldalas alkotmányát. (Amely egyébként nem lépett hatályba kés?bb a tagállamok ellenállása miatt.) A magyar képvisel?k dönt? többsége persze nem ismerte olyan szinten az angol nyelvet, f?leg annak bonyolultabb jogi és politikai kifejezéseit, hogy kell?képpen megérthesse az el?tte fekv? dokumentum szövegét, de Gyurcsány

büszkén jelentette az uniónak, hogy harmadik országment ratifikáltuk az anyagot.

Kétségtelen tény, hogy válaszüthoz érkeztünk. És ez a felvetés egyáltalán nem dramatizálása a jelenlegi helyzetünknek, látni kell azt is, hogy roppant nehéz döntés el?tt állunk. Azon persze nem lehet vitatkozni, hogy az eredetileg kit?zött kormányzati és nemzetpolitikai célok változatlanul helyesek és nyilvánvalóan érvényesek. Ennek ellenére azonban ésszer?, elfogadható kompromisszumokra kell törekedni nemcsak a nemzetközi szervezetekkel, hanem az ellenzékkel és a civilszervezetekkel is. Úgy is érthetjük mindezt, hogy nem célszer? magatartás a nyuszinak az oroszlanbarlang el?tt hangosan énekelve reszelgetnie a körmeit, mintha épp harcra készülne, mert az oroszlan el?bb-utóbb megdühödik... Méghozzá nem is akárhogyan. No persze azért félreértés ne essék, simogatni sem kell az oroszlant!

A konfliktus hasonlít Széchenyi és Kossuth, s persze a kuruc és labanc ellentéthez, s ezek kiterjedt történetéhez, konfliktusrendszeréhez. Igaz, magam lelkes kuruc volnék, de Bécsben járva hajlamos vagyok a labancok igazságának elismerésére. Célszer? ezenkívül az amúgy is nagy számban jelentkez? talpnyalók és hízelked?k selymes szavai helyett a saját táborból érkező kétked? hangokat, hozzáért? kritikákat is meghallgatni. Nagyon szomorúak lennének, ha 2014-ben vörös-zöld-barna koalíció születne a parlamentben. Reménykedem, hogy az „épít? kritika” nem talál süket fülekre. Találkozni fogunk 2012. január 21-én a H?sök terén, a „békemenetben”.
Jobbágyi Gábor - magyarhirlap.hu

Ajánló